

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278445008/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Han blev stående og lyttede til Havet, hvis Skumstriben han så, ikke hundrede Skridt fra sig, bag de utydelige Omrids af det tjæresorte, kæmpemæssige Kors på „Kistehøjen“ — Agnetes Kors, det kaldtes for.

Nu hørte han også Havet bag Byen, ovre i Nord, voksende over Øen som Mørket. Og i Øst og Vest — Havet overalt, Havet og Mørket.

Og her boede gamle Clemens Bek . . .

Han havde set ham, naturligvis, som han havde set alle Øens andre Indbyggere, men han havde aldrig talt med ham. Han kunde ikke tale med Mennesker. Fordi han som Barn havde set tusinder og ikke kendt ét. Og Folket her havde sit eget Sprog. Ikke en Gang gamle Hagedorn, som havde levet iblandt dem to Menneskealdre, havde forstået dem, når de talte indbyrdes. Indelukkede på deres egen Ø, i deres eget Sprog var de. Og Erik havde ikke Nøglen dertil. Han havde jo knap kunnet tale Dansk, så lidt som noget andet af de tallose Sprog, hvori han kunde sige God Dag og Farvel — især Farvel — da han efter Faderens Død, sytten År gammel, kom til sit Fædreland.

Men Clemens Bek — han havde set ham første Gang i Kirken, da han og Ellen var der, af Høflighed mod Præsten — der nu havde forladt sit Embede og Øen.

Han havde strax lagt Mærke til ham, dér i Stole-rækken: at han ikke var Fisker, ja, at han vel egentlig var en Stags studeret Mand. Han havde stået dér, med det hvide, lange Hår kæmmet glat, i sin blå Frakke, sin sorte Vest og Krave, og ladet de andre komme ind forbi sig, trykket dem i Hånden og hvisket smilende God Dag. Og siden, som han sad dér under Prækenens Kedsommelighed, midt i Sollyset fra det lave Vindue, med Ørkenens grå Heje i Rammen — hans hvide Hoveds stille Holdning, hans Hænder om Salmebogen, hans sønkedede Øjnes Blik — — Erik Lange havde følt et Øjeblik forunderlige Fred i sit Hjærte, som ved et Minde, han ikke den Gang kunde gøre sig klart, men som han nu vidste, var Grunden, Skovvigen derhjemme, hvor hans Slot skulde have stået — hvor det kom til at stå — men bygget af andre . . .